

Presentatrice Anita Witzier:

'Nu ik ouder ben, durf ik beter trots te zijn'

Dat mensen weer gaan stralen als een zestienjarige – daar doet ze het voor. Na zestien jaar *Memories* vindt presentatrice Anita Witzier het thema jeugdliefde nog lang niet uitgekauwd. De kijker ook niet trouwens, gezien de populariteit van het programma. Een gesprek over ouder worden, bekend zijn en natuurlijk: de liefde.

Het gesprek vindt plaats twee dagen nadat Anita Witzier 52 is geworden. Ze heeft er geen moeite mee dat haar geboortedatum en dus haar leeftijd publieke gegevens zijn. 'Ik ben al zo lang bekend, daar sta ik niet meer bij stil.' Het ouder worden zelf – dat is wel even slikken.

Ouder worden terwijl je er op tv altijd fris uit moet zien, is dat lastig?

'Heel eerlijk? Ja! Dat is gewoon lastig. Vroeger hoefde ik aan mijn uiterlijk eigenlijk geen aandacht te besteden, maar de tv zit zo dicht op je kop... Als ik nu iets terugzie, denk ik weleens: mmm, daar moet ik toch eens op gaan letten. Jong en strak is de norm, daar loop je toch tegenaan. Ik let dus wel een beetje op, maar wat mij betreft niet met allerlei kunstgrepen hoor; voor je 't weet herken je jezelf niet terug. Daar ben ik doodsbenuwd voor en dat maakt dat ik geen uitgebreide behandeling bij de plastisch chirurg wil. Met goede make-up kom je

ook een heel eind. En dat ik geen ingewikkelde ingrepen wil, heeft ook wel met luiheid te maken. Niet dat ik het nou zo ontzettend met mezelf getroffen heb, maar laat ik het zo zeggen: ik ben aan mezelf gewend.'

En los van je bekendheid: hoe is het om ouder te worden?

'Dubbel. Je lijf wordt krakerig. Je krijgt gebreken en de overgang is de genadeklap voor het jong-zijn. Daar is niets grappigs aan. Dat is gewoon gedoe. Je kunt je nog zo jong voelen, maar je lijf vertelt een ander verhaal en daar helpt geen moedertjelijf aan, hooguit zo nu en dan wat hormonen.

Aan de andere kant: ik heb mentaal nog nooit zo goed in m'n vel gezeten als de laatste jaren. Ik ben blij en tevreden, kan genieten van dingen die goed gaan en schiet niet meteen in de vlekken als iets niet gaat zoals het bedoeld is. Ik heb gewoon meer zelfvertrouwen gekregen en durf trots te zijn. Het is een knoert van een ►

cliché, maar de levenservaring die je opdoet met het ouder worden, is onbetaalbaar en weegt ruimschoots op tegen de lichamelijke ongemakken die erbij horen.'

Een van die dingen om trots op te zijn is het programma *Memories*, dat je inmiddels al zestien jaar presenteert. Wordt dat na zoveel jaar niet eentonig?

'Aan de kijkcijfers te zien niet: we hebben nog steeds bijna twee miljoen kijkers. Het scheelt voor mezelf natuurlijk dat ik er veel andere dingen naast doe. Maar *Memories* blijft boeiend: ieder verhaal is anders, verteld door een ander mens. En tegelijk herkenbaar voor heel

veel andere mensen. Met ouders, broers en zussen heb je van nature een band, simpelweg door je geboorte. Als je verliefd wordt, ben je voor het eerst compleet ondersteboven van een wildvreemde. Dat is een totaal nieuwe ervaring met een enorme impact. Juist die eerste liefdes blijven je daarom vaak een leven lang bij.'

Waarom is het leuk een programma te maken over die jeugdliefdes?

'Ik geniet er ontzettend van om mensen mee terug te nemen in de tijd, om ze te zien stralen als een zestienjarige. Je ziet die zestienjarige ook echt weer

'De levenservaring die je opdoet met het ouder worden, is onbetaalbaar en weegt ruimschoots op tegen de lichamelijke ongemakken'

terug, dat is prachtig. Een interessante vraag is altijd: waar ligt de spanning in dit verhaal? De herinnering van de een is lang niet altijd dezelfde als de herinnering van de ander. Een verkering van een paar jaar kan twee totaal verschillende verhalen opleveren. Eerst was ik daar verbaasd over en dacht ik: hé, dit verhaal klopt niet. Totdat ik me realiseerde – en dat blijkt steeds weer – dat herinneringen in een bepaalde context gevormd worden en door de jaren heen ook kunnen veranderen. Mensen realiseren zich dat vaak vooraf ook wel. "Misschien heb ik 'm in mijn hoofd wel te veel op een voetstuk geplaatst", zeggen ze dan bijvoorbeeld. Er is weleens teleurstelling als de herinnering van de ander heel anders is. Maar er heeft nog nooit iemand gezegd: "Ik wou dat ik dit niet gedaan had." Mensen hebben een vraag als ze ons programma benaderen en, ook als het tegenvalt, is die vraag beantwoord.'

Naast je werk voor tv ben je ambassadeur van het Reumafonds. Waarom?

'Ik heb het niet zelf gezocht, maar toen ik de vraag kreeg om het fonds naar buiten toe te vertegenwoordigen, heb ik "ja" gezegd. Ik lijd zelf ook aan de kwaal en vind het belangrijk dat meer mensen weten dat reuma niet alleen iets voor oudere mensen is. Ik schaam me er niet voor dat door mijn ambassadeurswerk iedereen weet dat ik reuma heb. Wat ik weleens lastig vind, is dat mensen vragen: "Hoe gaat het nu met je?" Ik ben zoveel méér dan die ziekte. Ik ben er zelf eigenlijk maar weinig mee bezig. Dat ik dat kan zeggen, komt natuurlijk omdat het goed met me gaat. Ik heb er relatief weinig last van.'

Je hebt ook een heel ander ambassadeurschap: van de stichting Hulphond.

'Die stichting heb ik leren kennen via onze vorige hond. Ik had geen idee wat hulphonden kunnen betekenen voor steeds grotere groepen mensen. Voor mensen met een lichamelijke beperking zijn er al langer honden die helpen bij het boodschappen doen, de post en de was. Maar tegenwoordig zijn er ook honden die getraind zijn om te werken met mensen met epilepsie, een posttraumatische stressstoornis of jongeren met een gedragsstoornis. Van de resultaten krijg je kippenvel.

Ik krijg natuurlijk veel verzoeken voor medewerking, ook van goede doelen. Maar je kunt niet overal je naam aan verbinden. Vanwege je geloofwaardigheid, maar ook vanwege de tijd. Net als de meeste mensen worstel ik met mijn tijd. Ik kan slecht "nee" zeggen, maar dat compenseer ik doordat ik goed kan plannen en vooruitwerken. En uiteindelijk is alles altijd nog gelukt.' ●

Wie is Anita Witzier?

Anita Witzier (Gouda, 1961) is tv-presentatrice, sinds 1996 bij de KRO. Daarvoor werkte ze acht jaar bij Veronica. Ze volgde enkele jaren een rechtenstudie in Utrecht.

Haar bekendste programma is *Memories*. Daarnaast presenteerde ze onder meer *Hints*, *Tien voor Taal*, *Blootgewoon*, *Ode aan de doden* en *Liefde voor later*.

Anita Witzier is naast haar tv-werk ambassadeur van het Reumafonds en van stichting Hulphond Nederland. Ze woont met haar partner en twee kinderen in Blaricum.